



תת"ע 7340/06/13 - מדינת ישראל נגד חטיב אמין

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תתע"א 7340-06-13 מדינת ישראל נ'
חטיב אמין

השופט אבישי קאופמן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חטיב אמין

הנאשם

גזר דין

בתיק זה הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של נהיגה בלא רישיון נהיגה, אי ציות להוראת שוטרים ועבירה נלווית של נהיגה ברכב בלא ביטוח.

מתברר כי ביום 6.6.13 נהג הנאשם בקטנוע ברחוב הספנים בעכו, וזאת על אף שמעולם לא קיבל רישיון נהיגה כלשהו, וכאשר נעצר בידי שוטר, מסר תחילה שם בדוי ובהמשך נמלט מהמקום בנסיעה.

ב"כ המאשימה ביקש להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל, פסילת רישיון נהיגה, קנס ועונשים נלווים.

הסניגורית ביקשה להקל עם הנאשם ולהסתפק בעונש צופה פני עתיד וזאת לאור גילו הצעיר, עברו הנקי והסבירה כי ברח מהמקום מאחר שחשש מהמפגש עם השוטרים, אולם בהמשך התייצב לחקירה, הודה במעשה ונטל אחריות. עוד ציינה הסניגורית כי הקטנוע נמכר מיד לאחר האירוע.

אינני יכול לקבל כי מי שאינו מורשה בנהיגה ולא הוכשר לכך נוטל לעצמו את החירות לנהוג ברכב, פעולה שכרוכה בסיכון ומצריכה מיומנות. אין צורך לחזור ולציין את חומרת העבירה אשר הפכה לנפוצה בצורה מדאיגה וראו לעניין זה שורה ארוכה של פסק דין, ולדוגמא עפ"ת 37490-07-12 נסר נסראללה נ' מדינת ישראל, עפ"ת (מרכז) 31341-06-13 חאג יחיא מוחמד נ' מדינת ישראל, ועפ"ת (מרכז) 17539-07-12 סולמן אבו דחל נ' מדינת ישראל, שם נקבע כי "די בנהיגה ראשונה על רכב של בלתי מורשה כדי להצדיק עונש כואב ומכביד. עונש מסוג זה יהווה הרתעה שלא תבוצע נהיגה נוספת על ידי אותו נהג בלתי מורשה וכן לבלתי מורשים אחרים בכח".

אפשר ובמקרה דנן ניתן היה להקל עם הנאשם ולהתחשב בכך שהנהיגה בוצעה ברכב דו גלגלי, אשר הסיכון ממנו מופחת ואף המחוקק קבע דרישות מופחתות למתן רישיון לנהיגה בו. אולם, לעבירת הנהיגה בלא רישיון נלווית במקרה דנן עבירה של אי ציות להוראות שוטרים ובריחה מהמקום לאחר שנעצר כאמור. כפי שכבר ציינתי לא אחת, במקרים

דומים אחרים, עבירה של בריחה משוטרים היא אחת מעבירות התעבורה החמורות ביותר. התנהגות מעין זו אינה רק זלזול בשלטון החוק, בדומה לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, אלא שלא אחת היא גורמת למרדפים מסוכנים אשר מסכנים את שלום הציבור וכבר גבו קורבנות תמימים שנקלעו אליהם. לפיכך, בדרך כלל דינו של נהג אשר נמלט משוטריה יהיה מאסר בפועל.

מתחם הענישה למקרה דנן:

סעיף 40ב. לחוק העונשין קובע כיום כי העיקרון המנחה בענישה הוא יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. עקרון זה פורש בפסיקת בית המשפט העליון כעקרון הגמול (ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל).

בחינת הפסיקה מלמדת כי העונש המקובל לעבירה של נהיגה בלא רשיון הוא מאסר בפועל וכאשר מדובר בעבירה ראשונה יהיה המאסר בדרך כלל לתקופה קצרה אותה ניתן לרצות בעבודות שירות. כאשר מדובר בנהיגה בקטנוע, קיימת אפשרות, במקרה המתאים, להקלה עם הנאשם והסתפקות במאסר מותנה.

באשר לעבירת אי הציות לשוטרים ובריחה מהמקום, הרי לגביה נע מתחם הענישה המקובל והראוי בין מאסר לתקופה קצרה לריצוי בעבודות שירות ועד למאסר ממושך, וזאת במקרים בהם חומרת ההתנהגות גובלת בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.

בהקשר זה יש לציין את העובדה כי הנאשם נהג בקטנוע דווקא לחומרה. הקטנוע הינו כלי תחבורה קל וזריז, אשר באמצעותו ניתן לחמוק בדרכים שונות מרכב רודף, כך שהעונש צריך להיות כזה שירתיע נהגי קטנוע מלשקול אפשרות זו.

אשר על כן, בהתחשב בשתי העבירות סבורני כי מתחם הענישה הראוי הוא של מאסר שבין שלושה חודשים לבין תשעה חודשים.

עונשו של הנאשם דנן:

כאמור לעיל, המדובר בבחור צעיר, ללא עבר פלילי או עבירות דומות כלשהן. הנאשם הודה בעבירה בחקירה הראשונית ונטל אחריות בפניי. לא מצאתי כי יש מקום לחרוג לקולא ממתחם הענישה במקרה דנן, אולם גם לא מצאתי מקום להחמרה עם הנאשם, ובסך הכל מצאתי לנכון לגזור עליו מאסר לתקופה הקצרה לפי מתחם הענישה שלעיל, וזאת לצד פסילה משמעותית מקבלת רישיון נהיגה בעתיד.

ריצוי העונש בעבודות שירות או במאסר של ממש:

כאמור בהחלטה מיום 24.12.13 הופנה הנאשם על ידי לממונה על עבודות השירות, אולם מסיבות השמורות עימו, בחר שלא להשלים את ההליך מול הממונה. כך התקבלה בעניינו הודעה בדבר אי התייצבות לריאון בחודש פברואר. בעקבות הודעה זו ניתנה החלטתי ביום 4.2.14, לפיה ניתנת לנאשם הזדמנות נוספת להשלמת ההליך, ולשם כך יידחה מועד שימוע גזר הדין. הסנגור תיאר עבור הנאשם ראיין חוזר לחודש מרץ, אליו שוב לא התייצב הנאשם. לפיכך ניתנה החלטה ביום 4.3.14 לפיה אני רואה את הנאשם כמי שוויתר על האפשרות לריצוי עונש בעבודות שירות.

ביום שנועד לשימוע גזר הדין התייצבו הנאשם וסנגור וביקשו אפשרות נוספת לפנייה לממונה על עבודות השירות. למרות שגזר הדין כבר היה מוכן לשימוע, הרי לאור בקשת הנאשם והתחייבותו לשיתוף פעולה מלא, ראיתי לנכון לאפשר לו בכל זאת פנייה לממונה, ושימוע גזר הדין נדחה לחודש יוני.

למרבה הצער התקבלה הודעת הממונה כי הנאשם לא ניצל גם את ההזדמנות השלישית שניתנה לו, ולא התייצב לריאון. בהקשר זה קבע בית המשפט העליון:

"כאשר מזומן נאשם לריאון אצל הממונה, לצורך בחינת התאמתו לריצוי עונשו בדרך של עבודות שירות, אך איננו מתייצב לריאון - הרי שככלל יש לראות בכך משום "ראיה" לכך שהנאשם איננו מגלה את המוטיבציה הדרושה לצורך התאמתו למסגרת של עבודות שירות, בכפוף לכך שאין בפי הנאשם הסבר סביר לאי-התייצבותו. במילים אחרות, כאשר נאשם איננו מתייצב לריאון, ואין לו הסבר סביר לכך - הרי שככלל אכן אין מקום ליתן לו הזדמנות נוספת, ובמצב דברים זה אין לנאשם אלא להלין על עצמו".

עפ 2472/13 **לואי אבו פארה נ' מדינת ישראל**.

במקרה דנן ניתנה לנאשם לא הזדמנות אחת ולא שתיים, אלא שלוש הזדמנויות, וזאת לאחר שהוסבר לו כי מדובר בהזדמנות אחרונה, אך הוא לא ראה לנכון להצלה.

עוד ראו בהקשר זה החלטת בית המשפט העליון ברע"פ 3026/14 **יגאל רימן נ' מדינת ישראל**, שם אושרה החלטת בית המשפט המחוזי שלא להוסיף ולדחות את הדיונים לשם קבלת חוות דעת הממונה, וזאת על אף שהבקשה הייתה נעוצה בטיפול רפואי לנאשם. נקבע כי לאור הדחיות המרובות שכבר ניתנו בתיק, לשם בחינת כשירותו של המבקש לבצע מאסר במסגרת עבודות שירות, אין מקום לדחות פעם נוספת את מתן פסק הדין.

למרות כל האמור לעיל, ולמרות שכבר החלטתי למעשה כי הנאשם מיצה את ההזדמנויות מול הממונה, ולא ניצל אותן, הרי לאחר התליית ההליכים בתיק וחדיושם קיבל הנאשם הזדמנות נוספת, כך שבסופו של דבר ביום 11.12 התקבלה בעניינו של הנאשם חוות דעת חיובית.

משהשלים הנאשם את ההליך מול הממונה, יש לאפשר לו ביצוע העונש בדרך זו. עם זאת, סבורני כי בנסיבות יש לחייב את הנאשם בהוצאות ראויים בגין הדחיות להן גרם ובזבוז הזמן הן של בית המשפט והן של הממונה על עבודות השירות.

לפיכך, בניגוד לעמדתני בדרך כלל כי בתיקים בהם נשלח הנאשם למאסר - גם אם בעבודות שירות - אחייב את הנאשם בקנס ראוי.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

* 4 חודשי מאסר בפועל.

עונש מאסר זה ירוצה בעבודות שירות, בבית החולים נהריה, כמפורט בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות מיום 11.12.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 25.1 בשעה 8:00 ביחידת עבודות השירות במתחם תחנת משטרת טבריה.

הנאשם מוזהר כי הפרת תנאי עבודות השירות תביא להפסקתן באופן מנהלי וריצוי העונש במאסר של ממש.

* אני דן את הנאשם ל - 5 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתקופה הנ"ל עבירה של נהיגה בלא רשיון, נהיגה בזמן פסילה או עבירה של אי ציות להוראות שוטר בניגוד לתקנות התעבורה.

* אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים.

מניין הפסילה יחל מיום הפסילה עד תום ההליכים 24.12.13, בכפוף לסיום כל פסילה תקפה קודמת שטרם הסתיימה או חושבה. **לתשומת לב הנאשם, חישוב הפסילה בפועל הינו במשרד הרישוי, וכל עוד לא דאג הנאשם לחישובה וקבלת רשיון נהיגה תקף הנהיגה אסורה עליו.**

* אני דן את הנאשם לתשלום קנס בסך 2,000 ש"ח או 10 ימי מאסר שישא בנוסף לכל מאסר אחר שהוטל עליו.

לאור מאסרו של הנאשם, ישולם הקנס ב- 4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מתאריך 1.6.15.

הנאשם יפנה למזכירות בשעות הקבלה, לשם קבלת שוברי תשלום.

* הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 4,000 ₪ להימנע מלבצע עבירות בהן הורשע בתיק זה

עמוד 4

שנתיים מהיום.

זכות ערעור תוך 45 יום, לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתן היום, 18 בדצמבר 2014, במעמד הנאשם, בא-כוחו עו"ד אמג'ד שופאני מטעם הסנגוריה הציבורית וב"כ המאשימה עו"ד מנדלוביץ.